

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 63.651 van 18 december 1996
in de zaken A. 67.699/IV-15.576
67.700/IV-15.577
67.701/IV-15.578
67.702/IV-15.579
67.703/IV-15.580
67.704/IV-15.581
67.705/IV-15.582
67.706/IV-15.583
67.710/IV-15.587
67.711/IV-15.588
67.712/IV-15.589
67.716/IV-15.592
67.717/IV-15.593
67.718/IV-15.594
67.719/IV-15.595
67.723/IV-15.599
67.724/IV-15.600.**

In zake : 1. Charles SMITS,
 2. Jean-Pierre BIESEMANS,
 3. Maria BOLLEN,
 4. Leo OUDERITS,
 5. Jan DE MAEYER,
 6. Frans DUBOIS,
 7. Ernest MAES,
 8. Jan VAN REETH,
 9. Jerrold RUBENSTEIN,
 10. Etienne VAN DEN BREMT,
 11. Jacques DE TIEGE,
 12. Theo MERTENS,
 13. Kristiaan VAN INGELGEM,
 14. Pascal SIGRIST,
 15. Kristiaan VAN SEVEREN,
 16. Luc VAN HOVE,
 17. Roger LEENS,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat L. LENAERTS,
 kantoor houdende te ANTWERPEN,
 Nachtegaalstraat 47

tegen :

de Vlaamse Autonome Hogeschool Antwerpen
(VAHA),
gevestigd te ANTWERPEN,
Van Meterenkaai 4/15.

D E R A A D V A N S T A T E , I V e K A M E R ,

Gezien de verzoekschriften die de bovenvermelde verzoekers op 19 februari 1996 hebben ingediend om, elk voor zich, de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

1. de beslissingen van 21 december 1995 van de Vlaamse Autonome Hogeschool Antwerpen, waaruit volgt dat zij worden aangesteld voor een deeltijdse opdracht als docent;
2. voor zover als nodig, de daaraan voorafgaande rechtshandelingen, uitgaande van de daartoe ingestelde commissie binnen de hogeschool, en uitgaande van de raad van bestuur van de hogeschool;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op het arrest nr. 60.322 van 19 juni 1996 waarbij de vorderingen tot schorsing worden gevoegd, de debatten worden heropend en de zaken opnieuw worden vastgesteld op de openbare terechtzitting van 3 september 1996;

Gezien de nota van verzoekers;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van Advocaten L. LENAERTS en W. RAUWS, die verschijnen voor verzoekers, en van Advocaat D. VERBIST, die loco Advocaat W. VAN CAENEGHEM verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VAN DER GUCHT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat tot goed begrip van de zaak eerst het wettelijk kader wordt geschetst waarin de bestreden beslissingen moeten worden geplaatst.

Door het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap, het zogenaamde Hobu-decreet, wordt het hoger onderwijs gereorganiseerd.

Artikel 101 van het decreet bepaalt dat de ambten van het onderwijzend personeel van de hogescholen in de volgende drie groepen worden ingedeeld :

- "1° groep 1 : de praktijklector, de hoofdpraktijklector, de lector en de hoofdlector;
- 2° groep 2 : het assisterend personeel : de assistent, de doctor-assistent en de werk-leider;
- 3° groep 3 : de docent, de hoofddocent, de hoogleraar en de gewoon hoogleraar".

Titel VII van het decreet voorziet in overgangsbepalingen. Afdeling 2 van hoofdstuk II (de artikelen 317 tot en met 332) bevat overgangsbepalingen voor het onderwijzend personeel.

Het eerste van die artikelen, artikel 317, luidt als volgt : "De Vlaamse regering stelt de concordantie vast van de vervangen ambten met de overeenstemmende nieuwe ambtsbenamingen zoals bepaald in artikel 101".

Deze concordantie wordt vastgesteld bij besluit van de Vlaamse regering van 12 juni 1995 houdende concordantie van de ambten van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel van de hogescholen.

Verzoekers waren leraar artistieke vakken aan het Koninklijk Muziekconservatorium te Antwerpen. Als zodanig vallen ze onder "de leden van het onderwijzend personeel, belast met artistiekgebonden onderwijsactiviteiten" waarvoor overeenkomstig artikel 3 van

het concordantiebesluit de volgende concordantie geldt :

"(...)

2° Het ambt van docent vervangt :

a) het wervingsambt van leraar artistieke vakken aan instellingen voor hoger kunstonderwijs ... voor zover het betrokken personeelslid er blijk van heeft gegeven over een ruime artistieke faam te beschikken. Het hogeschoolbestuur beoordeelt dit criterium".

"De personeelsleden", zo voegt het besluit eraan toe, "die één van de onder artikel 3, 2°, eerste lid, opgesomde ambten uitoefenden op 30 juni 1995 en waaraan met toepassing van het tweede lid van artikel 3, 2°, niet het ambt van docent kan worden toegewezen, verkrijgen het ambt van assistent.";

2. Overwegende dat het met toepassing van de sub 1. overgeschreven teksten is dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat verzoekers er blijk van hebben gegeven over een ruime artistieke faam te beschikken; dat zij deswege het ambt van docent hebben gekregen, maar dan slechts deeltijds;

3. Overwegende dat om de grenzen van het geding precies te kunnen trekken, uitgegaan wordt van de vaststelling dat het verzoekers in wezen te doen blijkt te zijn om het verlies ten gevolge van de bestreden beslissingen van het "niet-uitsluitend ambt" van leraar artistieke vakken dat ze voorheen bekleedden;

Overwegende dat dienovereenkomstig de Raad vaststelt :

a. de beslissing die verzoekers hun "niet-uitsluitend ambt" doet verliezen, is niet de beslissing waarbij zij tot docent worden benoemd, maar wel de beslissing waarbij hun opdracht als docent wordt gekwalificeerd als deeltijds;

b. de aan die beslissing "voorafgaande rechtshandelingen" kunnen de wettigheid van die beslissing wellicht mede beïnvloeden, ze mede met die beslissing schorsen zou echter geen zin hebben omdat het

alleen die beslissing is die verzoekers hun "niet-uitsluitend ambt" doet verliezen;

c. de annulatiemiddelen waarin de onwettigheid wordt aangeklaagd van het besluit van 12 juni 1995 van de Vlaamse regering waarin het vroegere ambt van leraar artistieke vakken vervangen wordt door of het ambt van docent of het ambt van assistent, zijn rehtens niet relevant; het probleem dat verzoekers in wezen aan de orde stellen is immers niet of zij docent dan wel assistent moeten worden, maar of hun docent worden gepaard kon gaan met het verlies van hun "niet-uitsluitend ambt";

d. de annulatiemiddelen waar wel acht moet worden op geslagen zijn die waarin verzoekers stellen, ten eerste dat de overgangsbepalingen van het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap, hierna te noemen het Hobu-decreet, hun het behoud van hun "niet-uitsluitend ambt" waarborgen, ten tweede dat zo die overgangsbepalingen dat niet doen, zij de in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vastgestelde gelijkheidsregel schenden;

4. Overwegende dat buiten betwisting staat dat verzoekers zich kunnen beroepen op de overgangsbepalingen van het Hobu-decreet; dat volgens verzoekers deze bepalingen hun het behoud van hun "niet-uitsluitend ambt" garanderen;

Overwegende dat verzoekers zich beroepen op artikel 319 van het Hobu-decreet, waar het bepaalt : "De overgangsbepalingen gelden voor het ambt, het bekwaamheidsbewijs en de salarisschaal"; dat in hun visie het "niet-uitsluitend ambt" dat ze bekleedden, een ambt is in de zin van artikel 319 en dat ze dus dat "ambt" moesten behouden, zulks overeenkomstig de nadere regelen in artikel 320 van het Hobu-decreet, luidens welke de personeelsleden die de overgangsbepalingen genieten het ambt krijgen dat hun vroegere ambt vervangt en worden

geacht zich "in dezelfde statutaire toestand" -de tussen aanhalingstekens geplaatste woorden zijn door verzoekers onderstreept- te bevinden als op het ogenblik van de omvorming in het ambt dat vervangen wordt;

4.1. Overwegende dat vraag is welk begrip de termen "niet-uitsluitend ambt" dekken;

Overwegende dat om dit begrip te omschrijven verzoekers "een nota van 19 januari 1989 van adviseur J. VAN HOOFF" citeren :

"De specifieke aard van het NUA bestaat erin dat dit ambt niet als hoofdambt noch als bijbetrekking beschouwd wordt. Het ambt is ontstaan om de actieve kunstenaar in de gelegenheid te stellen en uit te nodigen om naast zijn artistieke bedrijvigheid nog een beperkte onderwijsopdracht uit te oefenen. Het is dus geen hoofdambt omdat het daarnaast nog een hoofdbezigheid onderstelt. Het werd geen bijbetrekking om de aantrekkingskracht te garanderen.";

4.2. Overwegende dat dit geen wettelijke definitie is van het begrip "niet-uitsluitend ambt"; dat de enige wel wettelijke definitie van dat begrip die de Raad bekend is, voorkomt in artikel 5 van het koninklijk besluit van 15 april 1958 houdende bezoldigingsregeling van het onderwijzend, wetenschappelijk en daarmee gelijkgesteld personeel van het Ministerie van Openbaar Onderwijs; dat daar te lezen staat : "De uitdrukking 'niet-uitsluitend ambt' duidt het ambt aan dat in één of verschillende scholen of inrichtingen voor kunstonderwijs van de Staat uitgeoefend wordt door de leraar, belast met de artistieke vakken en de begeleider"; dat reeds in zijn arrest nr. 29.100, ILEGEMS, van 5 januari 1988 en ook later in zijn arrest nr. 45.913, VERVAET, van 1 februari 1994, de Raad het begrip "niet-uitsluitend ambt" alleen binnen de bezoldigingsregeling vermocht te situeren;

Overwegende dat bovenstaande wettelijke definitie wel te verzoenen valt met de opvatting verwoord in de door verzoekers geciteerde tekst; dat de algemene opvatting over de zin van het niet-uitsluitend ambt inderdaad blijkt te zijn dat hetgeen dat ambt voor de kunstenaar aan wie het wordt toegewezen "niet uitsluit" de onbeperkte mogelijkheid is om het te cumuleren met zijn artistieke bedrijvigheid, onbeperkt met name in die zin dat zijn bezoldiging geen invloed van dat cumuleren ondergaat;

4.3. Overwegende dat het hierboven overwogene een indicatie is dat het probleem van het "niet-uitsluitend ambt" gesitueerd moet worden binnen de cumulatieregeling van het Hobu-decreet;

Overwegende dat men terecht lijkt te kunnen stellen dat die cumulatieregeling het nog steeds mogelijk maakt dat een actieve kunstenaar zijn artistieke bedrijvigheid zonder beperking zou cumuleren met een beperkte onderwijsopdracht; dat het artikel dat die mogelijkheid schept, artikel 150 moet zijn, welk artikel deel uitmaakt van de afdeling die in hoofdstuk II van titel III van het Hobu-decreet, "Rechtspositieregeling van het personeel van de hogescholen" juist gewijd is aan de "cumulatieregeling"; dat dit artikel een uitzondering aanbrengt op het in artikel 148, § 1, van het decreet gestelde principe dat ambtshalve deeltijds wordt de opdracht van het met een voltijdse opdracht belaste personeelslid dat een andere beroepsactiviteit of een andere bezoldigde activiteit uitoefent die een groot deel van zijn tijd in beslag neemt; dat artikel 150 bepaalt dat dit ambtshalve deeltijds worden niet geldt voor "het personeelslid belast met een voltijdse opdracht van artistiekgebonden onderwijsactiviteiten" voor zover zijn andere activiteiten die een groot deel van zijn tijd in beslag nemen "van artistieke aard zijn" en verband houden met de door het personeelslid ver-

strekke onderwijsactiviteiten; dat het hier beschreven personeelslid, met zijn drukke activiteiten "van artistieke aard", zeer goed geïdentificeerd lijkt te kunnen worden met de "actieve kunstenaar" voor wie, naar verzoekers met hun citaat zelf getuigen, de idee van het niet-uitsluitend ambt is uitgedacht; dat wel, wat voorheen niet het geval lijkt te zijn geweest, om dat recht tot onbeperkt cumuleren te genieten de betrokkene er blijk van moet geven dat zijn activiteiten buiten het onderwijs wel degelijk activiteiten als kunstenaar zijn, iets wat de bevoegde minister in de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet klaarblijkelijk bedoelde toen hij schreef : "Deze personeelsleden zijn evenwel onderworpen aan de 'publicatieplicht' binnen de hogeschool met als enig doel de controle op het vervuld zijn van de voorwaarde tot zuiver artistieke cumulatieve activiteiten" (Gedr. St., Vl. Raad, 546 (1993-1994) - Nr. 1, p. 59, sub artikel 148, het latere artikel 150);

4.4. Overwegende dat de stelling van verzoekers echter is dat de overgangsbepalingen van het Hobu-decreet aan hen die reeds een niet-uitsluitend ambt uitoefenden, het behoud van dat ambt verzekeren ook als zij niet onder de termen vallen van de nieuwe regeling vervat in voormeld artikel 150;

Overwegende dat vooralsnog de Raad moet vaststellen dat deze stelling geen voldoende steun vindt in de tekst van de overgangsbepalingen, samen gelezen met de andere, definitieve decreetsbepalingen;

Overwegende dat artikel 319 van het Hobu-decreet het genot van de overgangsbepalingen beperkt tot "het ambt, het bekwaamheidsbewijs en de salarisschaal"; dat aan "het ambt" afdeling 2 van hoofdstuk II van titel III van het decreet is gewijd, aan "het bekwaamheidsbewijs" afdeling 4, aan "de salarisschaal" afdeling 5; dat sub 4.3. is vastgesteld dat

het begrip "niet-uitsluitend ambt" in de cumulatieregeling thuis lijkt te horen en dat in het decreet aan "de cumulatieregeling" een aparte afdeling, afdeling 6, is gewijd; dat de beperking van de overgangsbepalingen tot "het ambt, het bekwaamheidsbewijs en de salarisschaal" dus a contrario lijkt in te houden dat deze bepalingen niet gelden voor de cumulatieregeling en derhalve niet voor de voordelen verbonden aan het "niet-uitsluitend ambt";

Overwegende dat verzoekers nu wel willen doen geloven dat het begrip "niet-uitsluitend ambt" valt onder het begrip "ambt", waarvoor als gezegd artikel 319 van het Hobu-decreet de overgangsregeling doet gelden; dat de betekenis die in het Hobu-decreet het begrip "ambt" heeft, in artikel 2, 26°, van dat decreet terug te vinden is, waar het gedefinieerd wordt als "een functie die door een personeelslid in de hogeschool wordt uitgeoefend ..."; dat in het Hobu-decreet "ambt" dus een inhoudelijke betekenis bezit -wat moet de betrokkene doen?- en dat wat verzoekers inhoudelijk moeten doen, zichzelf tot uiting brengen door mee te delen dat zij voordien leraar "artistieke vakken" in hun specialiteit waren; dat met de vraag of zij hun "niet-uitsluitend ambt" behouden, niet aan de orde wordt gesteld of zij voort "artistieke vakken" in hun specialiteit mogen geven, maar of zij dat geven mogen cumuleren met de onbeperkte mogelijkheid nog andere activiteiten uit te oefenen;

4.5. Overwegende dat de algemene conclusie die uit het hierboven overwogene getrokken moet worden is : ontbeert de vereiste ernst, het annulatiemiddel volgens hetwelk, doordat verzoekers hun "niet-uitsluitend ambt" niet behouden, de overgangsregeling van het Hobu-decreet geschonden is; dat de reden van de afwijzing van dat middel is dat vooralsnog niet blijkt dat die overgangsregeling dat behoud garandeert;

5. Overwegende dat verzoekers ook nog aanvoeren dat indien de overgangsbepalingen van het Hobu-decreet de voordelen van het voorheen bekleden van een "niet-uitsluitend ambt" niet behouden, zij strijdig zijn met de grondwettelijke gelijkheidsregel en met de grondwettelijk gewaarborgde vrijheid van onderwijs;

5.1. Overwegende dat verzoekers wel bepaald één bepaling uit het Hobu-decreet viseren, te weten artikel 323, § 2; dat zij de Raad vragen een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof, te weten of dat artikel 323, § 2, geen schending inhoudt van de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet in zoverre deze bepaling enkel voor de personeelsleden belast met artistiekgebonden onderwijsactiviteiten niet voorziet in het behoud van de verkregen rechten met betrekking tot het salaris;

5.2. Overwegende dat artikel 323, § 2, luidt als volgt :

"De personeelsleden, bedoeld in artikel 318 en belast met artistiekgebonden onderwijsactiviteiten in de studiegebieden audiovisuele en beeldende kunst, en muziek en dramatische kunst, met uitzondering van de basisopleidingen van één cyclus, verkrijgen in hun nieuwe ambt de bijzondere salarisschaal voor de houder van het vereiste bekwaamheidsbewijs, tenzij de salarisschaal die hun mocht worden verleend op grond van de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen van kracht voor de inwerkingtreding van dit decreet, hoger lag. In dat geval behouden zij hun vroegere salarisschaal.
Wanneer zij evenwel op hun verzoek en met instemming van het hogeschoolbestuur de toepassing verkrijgen van artikel 142, § 2, dan blijven de bepalingen van § 1 van dit artikel gelden.";

5.3. Overwegende dat "de personeelsleden bedoeld in artikel 318" de personeelsleden zijn die zich op de overgangsbepalingen kunnen beroepen;

Overwegende dat "de bijzondere salarisschaal" waar § 2 van artikel 323 het over heeft, terug te vinden is in artikel 142, § 1, van het decreet; dat artikel 142 luidt als volgt :

"Art. 142. § 1. De personeelsleden belast met artistiekgebonden onderwijsactiviteiten in de studiegebieden audiovisuele en beeldende kunst, en muziek en dramatische kunst, met uitzondering van de basisopleidingen van één cyclus, krijgen voor een voltijds of deeltijds ambt van hetzij assistent, werkleider, doctor-assistent, docent, hoofddocent, hoogleraar of gewoon hoogleraar bijzondere salarisschalen, vastgesteld door de Vlaamse regering.

§ 2. Wanneer zij evenwel bij de uitoefening van hun ambt afzien van de toepassing van artikel 150, krijgen zij, mits het hogeschoolbestuur de uitdrukkelijke toestemming geeft, de gangbare salarisschaal verbonden aan het ambt dat zij bekleden.";

Overwegende dat dit artikel, toen nog artikel 140, in de memorie van toelichting als volgt wordt gecommentarieerd :

"De personeelsleden belast met artistiekgebonden onderwijsactiviteiten van het studiegebied kunst in het hoger onderwijs van twee cycli genieten bijzondere weddeschalen, die 70 procent bedragen van de gewone weddeschalen. Hiertegenover staat dat zij niet onderworpen zijn aan de stringente cumulregeling. Deze groep personeelsleden kan er vrij allerhande artistieke nevenactiviteiten op nahouden, voor zover de nevenactiviteiten verband houden met de onderwezen artistieke discipline. Zij worden immers per definitie niet geacht volledig ter beschikking van de instelling te zijn, hoewel zij toch een voltijdse opdracht kunnen vervullen. Vandaar dat hun opdracht binnen de hogeschool dan ook beperkt is tot louter onderwijsactiviteiten. Voor deze regeling werd gekozen vanuit het oogpunt dat het onderwijzen van artistieke materie onafscheidelijk verbonden is met een blijvende participatie aan de artistieke praktijk. Met deze soepele regeling wordt ook in omgekeerde zin de weg geopend naar de hogeschool toe voor 'kunstenaars van formaat'. Enerzijds kan de hogeschool op die manier personen aantrekken met een grote artistieke uitstraling. Anderzijds wordt hen nu de kans geboden om aan het onderwijsgebeuren te participeren zonder enige vorm van beperking op hun artistieke activiteiten.

Paragraaf 2 van dit artikel stelt dat indien zij de toepassing van de cumulatievrijheid niet wensen en

toch door de hogeschool geacht worden valabel te zijn in het uitoefenen van hun opdracht, zij op dat ogenblik aanspraak kunnen maken op de 100 procent weddeschalen. Hierbij vervalt echter ook de beperking van hun opdracht tot louter onderwijsactiviteiten. Vanaf dat moment dient hun opdracht binnen de hogeschool alle elementen van de algemene taakomschrijving, eigen aan het ambt dat zij uitoefenen, te omvatten. De toekenning van de normale weddeschalen is in dit geval geen automatisme, maar afhankelijk van de uitdrukkelijke toestemming van het hogeschoolbestuur. (Gedr. St., Vl. Raad, 546 (1993-1994) - Nr. 1, p. 57)";

5.4. Overwegende dat binnen het raam van het kortgeding de Raad van State geen prejudiciële vraag aan het Arbitragehof vermag te stellen; dat de wetgever de procedure tot schorsing vóór de Raad van State en die betreffende de behandeling van een prejudiciële vraag gesteld aan het Arbitragehof niet op elkaar heeft afgestemd; dat had de wetgever dat gedaan, onomstootbaar vast zou staan dat het zijn wil was dat ook binnen het raam van het kortgeding vóór de Raad van State, deze laatste prejudiciële vragen aan het Arbitragehof dient te stellen; dat nu de wil van de wetgever op deze wijze niet blijkt en ook niet op een andere wijze, aangenomen moet worden dat hij niet gewild heeft dat door het procédé van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof de partijen in het kortgeding langer op een uitspraak zouden moeten wachten, terwijl, hij, wetgever, een vlotte uitspraak heeft gewild aangezien hij de termijn voor uitspraak op 45 dagen heeft bepaald in artikel 17, § 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat aangenomen dat de Raad van State wel bevoegd is om in het kader van een schorsingsprocedure te oordelen of er ja dan neen ernstige twijfel bestaat over de door het Arbitragehof definitief te beoordelen grondwettigheid van de in dat kader ter sprake gebrachte wet, hij in de onderhavige zaak oordeelt van niet;

Overwegende dat verzoekers zich tegelijk op de gelijkheidsregel en op een vrijheidsregel beroepen; dat dit logischerwijze niet kan; dat wanneer iemand in strijd met zijn vrijheid behandeld is, deze behandeling onrechtmatig is hoe ook anderen behandeld zijn; dat de behandeling van de betrokkene dan immers onrechtmatig is niet omdat ze anders was dan de behandeling van anderen, maar omdat ze anders was dan de vrijheidsregel gebiedt; dat de vrijheidsregel voorrang heeft op de gelijkheidsregel; dat dit hierdoor te verklaren valt dat een vrijheidsregel de persoon op zichzelf beschermt, niet, zoals de gelijkheidsregel, de persoon in vergelijking met andere personen;

Overwegende dat de eerste vraag dus is of verzoekers ernstig kunnen aanvoeren dat te dezen de vrijheid van onderwijs geschonden is;

Overwegende dat die vrijheid geen uiteenlopende wedderegelingen voor het onderwijspersoneel lijkt te verbieden;

Overwegende dat meer denkbaar is dat diversiteit van de wedderegeling in strijd kan komen met de gelijkheidsregel;

Overwegende dat hiervoren gebleken is dat het toekennen van een "bijzondere weddeschaal" aan wat men kortweg de vroegere leraars artistieke vakken kan noemen, te maken heeft met het feit dat deze voortaan maar over een onbeperkte mogelijkheid tot cumuleren beschikken voor zover de gecumuleerde activiteiten artistieke activiteiten blijken te zijn; dat aan de afschaffing van dat gunstregime voor het "niet-uitsluitend ambt" voor degenen die deze voorwaarde niet vervullen, het onderscheid beantwoordt dat in artikel 142, § 2, wordt gemaakt tussen dezen en hun collega's die dat wel doen; dat aldus dit onderscheid op

een aanvaardbaar motief blijkt te berusten; dat er zo te zien dus geen schending is van de gelijkheidsregel,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vorderingen tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien december 1900 zesennegentig, door de IVe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. BORRET,	kamervoorzitter, voorzitter,
Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.